

Lapátra kerülve

Gubányi Zsófia - 2021-02-21 14:00:00

fotó: Gubányi Zsófia

- Nézd, kit fújt közénk a szél! Nocsak, talán eltévedtél?!
- Hát, változnak az idők... Mától én is itt.
- Hogyhogy?
- Mondom, változnak az idők...
- Szóval nem akarsz beszélni róla.
- Nem.
- Jól van. Majd fogsz. Gyerekek?

- Az anyjuddal.

- Aha, kezdem sejteni. Sokszor áll az autód édesanyád háza előtt.

- Nem véletlenül...

- Se család, se munka. Nem hangzik jól. Nagy változások vannak nálad, valóban.

- Igen, de most már beszéljünk másról. Pisti azt mondta, menjünk a lakótelepre először, ott kell eltakarítani a havat a főbb útvonalakon. Hol vannak a lapátok?

- Amott a tároló helyiségben.

- Akkor hozzuk, ami kell, és induljunk.

- Jól van, na, hozzuk. Só is kell. Ők a többiek: Hilda, Marika, Ramóna, Bütyök és Jocó.

- Sziasztok! Mától én is veletek dolgozom.

- Isten hozott a csapatban! Most szólok, hogy ez a ruha ide túl jó lesz. Keríts valami kevésbé kényeset!

- Köszönöm a tanácsot. Egyelőre nincs más, de majd szerzek.

- Akkor kezdjük. Mindenkinek jut egy utca. Igyekezzünk, mert hamarosan elindul a nép, aztán ha letapossák, nehezebb dolgunk lesz!

...

- Na, ez azért keményebb munka, mint amiben eddig volt részed, mi?

- Nem mondanám, de most jól is esik a testmozgás.

- De azért csak másabb... Eddig jó, ha a saját kis udvarodon sepregetted a havat. A kis irodádnál ez mások dolga volt, mi?

- Miért kószolgatsz?

- Ne vedd magadra egyből, he, csak érdeklődtem...

- Akkor kószolgass, ha a munkámban találsz kivetnivalót. A többi nem tartozik rád, se senkire.

- Jó' van má', ne kapjál be! De mondjuk érthető, hogy nincsenek rendben az idegeid...

- Figyelj, még egyszer mondom, többet nem: hagydál engem békén! Akkor szólj hozzám, ha a munka miatt keresel, egyébként, ha kérhetem, ne!

- Oké, oké.

...

- Kérsz egy kis meleg teát?

- Igen, jólesne.

- A kocsiban van a termosz, mellette műanyag pohár.

- Kösz.

- Idővel jobb lesz. Ha megszokja, hogy itt vagy, nem fog piszkálni.

- Jaj, ne gondold, hogy ezt én magamra veszem!

- Nem?

- Nem. Sokkal rosszabb emberekkel is összehozott már az élet. Ő kismiska hozzájuk képest.

- Értem.

- De azért köszönöm. Kedves vagy, hogy figyelsz.

- Nehéz volt nem észrevenni. De nincs mit. Szóval, itt a tea.

- Köszönöm szépen.

- Kérdezhetek valamit?

- Próbáljuk ki!

- Érdekes ember vagy te, hallod-e... Még válaszolni sem úgy válaszolsz, mint az átlag.

- Ha ez dicséret volt, köszönöm.

- Jó, mindegy, hagyjuk.

- Kérdezz nyugodtan!

- Már elment a kedvem.

- Hát jó.

...

- Te tényleg gazdag voltál? Azt mondják... Akkor miért vagy itt?

- Csak kibújt a szög a zsákból.

- Igen, mert tudni szeretném, hogy te mit szúrtál úgy el az életedben. Hátha nekem sikerül elkerülni.

- Felvágták a nyelved, hékás.

- Meglehet.

- Elég, ha annyit mondok, hogy rossz társaságba keveredtem?

- Ha nem akarsz többet, akkor elég.

- Nem egyszerű ez. Rossz nőt szerettem, álbarátaim voltak és én hülye voltam. Aztán, ha évekig ilyen közegben élsz, könnyen megy tönkre az életed úgy, hogy észre sem veszed. Mikor meg már észbe kapsz, késő: mindened oda. Se ház, se üzlet, se kocsí, se család, se barátok. Szóval, válogasd meg, hogy kiben bízol! Nagyjából ennyi a titok.

- Keményen hangzik.

- Megjártam én a pokol legmélyebb bugyrait, és most onnan szeretnék feljönni. Ezért vagyok most itt, és ezért lapátolom a havat veletek. Ha ez kell, hogy talpra állhassak újra, akkor nem bánom. Nem meggazdagodni akarok már, csak szeretném látni, ahogy felnőnek a gyerekeim.

- Drukkolok neked. Látszik, hogy értelmes vagy. Nem itt van a helyed.

- Úgy legyen, de nem akarom sajnáltatni magam. Elég sok időm ment el azzal is. Neked van családod?

- Igen. Négy gyermekem van, és sokáig én dolgoztam csak, a páromat most fogják felvenni, ha minden igaz.

- Hú, az szép nagy család.

- Nagy, és nem vagyunk gazdagok, de örülünk, hogy van tető a fejünk felett. Én gyerekként otthon sosem ettem friss kenyeret, nem is nagyon volt mit, mégis sikerült kicsit kitörnöm onnan, amire büszke vagyok. Az én anyám nem dolgozott, apám is csak ritkán. Számomra pedig elképzelhetetlen, hogy így neveljem fel a gyerekeket. Azt akarom, hogy lássák, a munka igenis kell ahhoz, hogy az életünk jobb legyen. Semmi nem hullik az ölünkbe, ha nem teszünk érte.

- Nagyon jól gondolkozol.
- Köszönöm. Nem is vagyok emiatt túl közkedvelt, de nem érdekel.
- Na, látod, ez közös bennünk. Mindent már csak magunkért, vagyis leginkább a gyerekeinkért teszünk.
- Így van. De attól még ne bízz meg bennem, sosem tudhatod, igazat mondok-e...
- Kösz a tanácsot..., de, ha nem haragszol, fel sem merült.
- Haha... Na, látom, tanulsz.
- Kénytelen vagyok.
- Induljunk, mert ebből nem élünk meg, ez az átok meg még mindig esik!
- Bizony, és gyönyörű!

Gubányi Zsófia további írásai itt olvashatók: [KÖZTÜNK ÉLNEK](#)

DEBRECINER.HU
LÁTJUK. HALLJUK. KIMONDJUK.

fotó: Facebook **CSAK VELED együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak Te, az olvasó.** [Egy hónapra csak 1000 forint.](#)
[Támogasd előfizetéseddel a Debrecinert! Köszönjük!](#)